

Básník Louis Křikava, jinak Blažej Jordán zvaný

Jaroslav Hašek

Ku cti jeho budiž řečeno, že byl kdysi také zaměstnán v redakci Světa zvířat. Toto stálé místo přijal právě na tři a půl hodiny. A to ještě tam vydržel poměrně dost dlouho. Jinde ani tak dlouho nevydržel. Ale byl to také skutečně první a poslední případ, kdy v redakci Světa zvířat seděl opravdický básník. Nynější redaktor tohoto časopisu Hájek píše sice také básničky, ale básníkem přece jen není. Teď píše veršiky o srnkách, o holubech, o smutných loveckých psech a píše je se stejnou živostí, jako když kdysi psal báseň "Můj tatík lámal kamení a lámal až do umdlení" - ačkoliv jeho tatík byl ředitelem spořitelny v Domažlicích.

A nyní si ale představte, že skutečný básník, jakým je Louis Křikava, seděl v redakci Světa zvířat a měl přeložit z němčiny nějaký článek o opicích. Majitel časopisu Fuchs obcházel kolem nového svého redaktora, aby mu dal najevo, že on je tu pánem a že ho živí, a Louis Křikava překládal. Jeho duše byla rozdělena na dvě půlky. Jedna půlka psala o psohlavých paviánech, kdežto druhá, vznešenější, povznášela se nad ony ošklivé opice s červenou zadnicí a místo durana červenolícího ta vznešenější část jeho duše zřela červenolící děvče, prolínala se ovzduším básnickým, a v tomto chaosu dvou protiv přeložil Louis Křikava z originálu větu: "Die Affen sprangen vom Ast zum Ast," takto výstižně do češtiny: "Opice skákaly od případu k případu."

"Tak mně to přečtete, pane redaktore," řekl plantážnický pan Fuchs a Křikava četl: "Opice skákaly od případu k případu."

"Ježíšmarjá," vykřikl pan Fuchs, "jak mohou skákat opice od případu k případu! Vždyť je v originále, že skákaly z větve na větev."

A tu objevila se nezlomná básnická povaha Louise Křikavy.

"Pane," řekl, vstávaje hrozivě, "když jste mně zaplatil dnes ráno na půl měsíce gáži předem, tu myslíte, že tu musím těch čtrnáct dní psát takové blbiny o paviánech a o opicích a že opice nesmějí skákat od případu k případu? Opice dělá, co se jí líbí, pane, a pokud se týče mne, za tím, co napíši, vždycky stojím a nezměním na tom ani řádku."

"Já vám ale rozkazuji," vykřikl pan Fuchs, "abyste napsal: opice skákaly z větve na větev. Vždyť náš časopis je populární a v našem listě musí se podat našim hloupým čtenářům všechno jako na dlani, a kdyby četli, že opice skákaly od případu k případu, tak se nad tím takový sedlák zamyslí a řekne: Tohle je švindl, to dál neodbírám! "

"To je dobré," zvolal Křikava. "Víte, co se stalo tomu sazeči, který mi vynechal v jedné básničce jednu celou sloku? Vytáhl jsem mu uši o celý metr. Ostatně jaké řeči, s vámi to také udělám."

To se stalo v témže pokojíku, ve kterém jsem o několik let později jako redaktor Světa zvířat řekl panu Fuchsovi: "Jestli ještě pípnete, tak vás vyhodím tímhle vaším oknem na silnici."

A tak Louis Křikava odešel z tohoto místa, vytrvav tam tři a půl hodiny. A proč? Poněvadž Louis Křikava je pravý básník a básníci neradi píší o paviánech s červenou zadnicí.